

การไม่สนใจต่อชีวิตมนุษย์ของลัทธิไซออนนิสม์: ความขัดแย้งกับพิควซ์ เนเฟซ และการแสวงหา อิสราเอลที่ยิ่งใหญ่

ลัทธิไซออนนิสม์ ซึ่งเกิดขึ้นในฐานะขบวนการชาตินิยมในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ภายใต้การนำของธีโอดอร์ เฮิร์ซล มักถูกพรรณนาว่าเป็นอุดมการณ์แห่งการปลดปล่อยสำหรับชาวยิว อย่างไรก็ตาม เส้นทางประวัติศาสตร์ของมันเผยให้เห็นรูปแบบที่น่าตกใจของการกระทำและวาทศิลป์ที่แสดงถึงการไม่ให้ความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์—ทั้งของชาวยิวและไม่ใชชาวยิว บทความนี้ได้แย้งว่าลัทธิไซออนนิสม์ แม้จะยอมรับแผนแบ่งแยกดินแดนของสหประชาชาติในปี 1947 อย่างเป็นทางการ แต่ไม่เคยมุ่งมั่นอย่างจริงจังต่อการแก้ปัญหาสองรัฐ แต่กลับมุ่งเน้นไปที่วิสัยทัศน์ของอิสราเอลที่ยิ่งใหญ่ ซึ่งขยายออกไปเกินกว่าพรมแดนของปาเลสไตน์ในประวัติศาสตร์ ความทะเยอทะยานนี้ได้รับการตระหนักผ่านการร่วมมือกับนาซีเยอรมนี การปฏิบัติการหลอกลวง การปฏิเสธการทูตระหว่างประเทศ และการละเมิดหลักจริยธรรมพื้นฐานของศาสนายูดาห์ รวมถึง **พิควซ์ เนเฟซ**—หน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์ในการรักษาชีวิตมนุษย์

รากฐานทางอุดมการณ์ของลัทธิไซออนนิสม์สะท้อนถึงลัทธิชาตินิยม **Blut und Boden** (“เลือดและผืนดิน”) ของเยอรมนี ซึ่งเปลี่ยนดินแดนให้กลายเป็นลูกวัวทองคำ—เทพเจ้าปลอม—จึงละเมิดคำสั่งของโทราห์ที่ห้ามการยึดที่ดินแดนอิสราเอลด้วยกำลังก่อนการมาถึงของเมสสิยาห์ ในมุมมองนี้ ลัทธิไซออนนิสม์ไม่เพียงแต่เป็นการทรยศทางการเมือง แต่ยังเป็นการนอกรีตทางศาสนาด้วย

ความขัดแย้งกับพิควซ์ เนเฟซ: หัวใจจริยธรรมของศาสนายูดาห์

หลักการยูดาห์ของ **พิควซ์ เนเฟซ**—ที่การรักษาชีวิตมนุษย์มีลำดับความสำคัญเหนือกว่าบัญญัติทางศาสนาเกือบทั้งหมด—เป็นรากฐานของจริยธรรมตามกฎหมายยูดาห์ มีรากฐานมาจากปฐมกาล 1:27 (“พระเจ้าสร้างมนุษย์ตามพระฉายาของพระองค์”) และขยายความใน **ซันเฮดริน 4:5** (“ผู้ใดที่ช่วยชีวิตเพียงหนึ่งชีวิต... ก็เหมือนกับช่วยทั้งโลก”) ประเพณีทัลมุด (โยมา 82a) ยืนยันว่าแม้แต่ข้อห้ามศักดิ์สิทธิ์ เช่น **ซับบัต** และ **โยม คิปปูร์** ต้องถูกพักไว้เพื่อช่วยชีวิต

อย่างไรก็ตาม ผู้นำไซออนนิสต์ได้เสียสละหลักการนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่าบนแท่นบูชาของการสร้างชาติ เดวิด เบน-กูเรียน นายกรัฐมนตรีคนแรกของอิสราเอล ได้แสดงถึงการคำนวณที่เย็นชาในปี 1938:

> “หากฉันรู้ว่าสามารถช่วยเด็กทุกคนในเยอรมนีได้โดยการพาพวกเขาไปอังกฤษ และช่วยได้เพียงครึ่งหนึ่งโดยการพาพวกเขาไปยังเอเรตซ์ ยิสราเอล ฉันจะเลือกอย่างหลัง... เพราะเราไม่ได้เผชิญเพียงการคำนวณของเด็กเหล่านี้ แต่ยังรวมถึงการคำนวณทางประวัติศาสตร์ของประชากรยิวด้วย”

(หอจดหมายเหตุกลางไซออนนิสต์, S25/419).

การให้ความสำคัญกับกลยุทธ์ด้านประชากรศาสตร์มากกว่าการรอดชีวิตกันที่ขัดแย้งโดยตรงกับ **พิควซ์ เนเฟซ** มันลดทอนมนุษย์—ซึ่งหลายคนเป็นเด็ก—ให้เป็นเครื่องมือในโครงการแห่งชาติ ซึ่งบ่อนทำลายแก่นแท้ของจริยธรรมยูดาห์

ปฏิบัติการทางทหารของไซออนิสต์ก็แสดงถึงการไม่สนใจต่อชีวิตของทั้งชาวยิวและชาวอาหรับเช่นกัน การวางระเบิดโรงแรมคิง เดวิด (22 กรกฎาคม 1946) โดยอิร์กุนสังหารผู้คน 91 คน รวมถึงชาวยิว 17 คน แม้จะมีการเตือนทางโทรศัพท์ นักบวชอิร์กุนสวมชุดปลอมเป็นชาวอาหรับ ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่เพิ่มความสับสนและความเสี่ยงต่อพลเรือน (รายงานหน่วยข่าวกรองอังกฤษ, 1946) การสังหารหมู่ที่เดียร์ ยัสซิน (9 เมษายน 1948) ซึ่งดำเนินการโดยอิร์กุนและเลอีสังหารชาวบ้านอาหรับกว่า 100 คน โดยใช้การปลอมตัวเป็นชาวอาหรับเพื่อแทรกซึมอีกครั้ง ทั้งสองเหตุการณ์แสดงถึงความเต็มใจที่จะยอมรับการเสียชีวิตของชาวยิวเป็นผลพลอยได้เพื่อผลประโยชน์เชิงกลยุทธ์

ในปัจจุบัน การไม่สนใจนี้ถึงจุดสูงสุดในเหตุการณ์ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา ตามรายงานของหน่วยงานสหประชาชาติ, แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล (5 ธันวาคม 2024) และแพทย์ไร้พรมแดน (11 กรกฎาคม 2025) ชาวปาเลสไตน์กว่า 40,000 คนถูกสังหาร โครงสร้างพื้นฐานของกาซาถูกทำลายไปกว่า 80% (วิกิพีเดีย, “การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา”, 2025-07-17) และมีผู้พลัดถิ่น 1.9 ล้านคน (UN OCHA, 2025) ความเสียหายเช่นนี้ละเมิด **พิควัช เนเฟซ** อย่างโจ่งแจ้ง สะท้อนถึงการลดคุณค่าชีวิตมนุษย์อย่างเป็นระบบเพื่อจุดมุ่งหมายด้านดินแดนและอุดมการณ์

การปฏิเสธการแก้ปัญหาสองรัฐ: เป้าหมายอันยาวนานของอิสราเอลที่ยิ่งใหญ่

แม้ว่าองค์การยิวจะยอมรับแผนแบ่งแยกดินแดนของสหประชาชาติในปี 1947 อย่างเป็นทางการ แต่ผู้นำไซออนิสต์มองว่าเป็นการยอมจำนนเชิงกลยุทธ์ เบน-กูเรียนกล่าวไม่กี่วันหลังจากการลงคะแนน:

> “การยอมรับแผนนี้เป็นขั้นตอนเชิงกลยุทธ์และเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับการขยายดินแดนในอนาคตเหนือปาเลสไตน์ทั้งหมด”

(วิกิพีเดีย, “แผนแบ่งแยกดินแดนของสหประชาชาติสำหรับปาเลสไตน์”, 2025-07-02).

นักไซออนิสต์แก้ไข เช่น ชีฟ จาโบตินสกี มีความชัดเจนมากขึ้น ในปี 1935 เมื่อพูดกับเยาวชนเบตาร์ เขาประกาศ:

> “เราจะต้องสร้างกำแพงเหล็กในปาเลสไตน์ และหากผู้ที่อ่อนแอหรือไม่เหมาะสมไม่สามารถฝ่าเข้าไปได้ พวกเขาจะต้องถูกทิ้งไว้ข้างหลัง”

(หอจดหมายเหตุจาโบตินสกี, 2/12/1).

การลอบสังหารเคานต์โพลเค เบร์นาโดตต์ ผู้ใกล้ชิดของสหประชาชาติโดยเลอีเมื่อวันที่ 17 กันยายน 1948—ไม่นานหลังจากที่เขาเสนอให้คืนดินแดนบางส่วนให้อยู่ภายใต้การควบคุมของชาวอาหรับ—แสดงให้เห็นถึงการปฏิเสธการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของไซออนิสต์ เบร์นาโดตต์ได้ช่วยเหลือชาวยิวหลายพันคนในช่วงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ อย่างไรก็ตาม เนื่องจากการกบฏของเขาขัดขวางวิสัยทัศน์ของอิสราเอลที่ยิ่งใหญ่ เขาจึงถูกลอบสังหาร

ความทะเยอทะยานนี้ยังคงดำเนินต่อไปในปัจจุบันผ่านการขยายนิคม การยึดครองดินแดนปาเลสไตน์ และการครอบงำทางทหาร นับตั้งแต่ปี 1967 ดินแดนปาเลสไตน์ลดลงกว่า 40% เนื่องจากนิคม (Carnegie Endowment, 2024) โดยการทำลายล้างภาษาในตอนนี้ทำให้แผนที่ยึดครองสมบูรณ์

ปฏิบัติการหลอกลวง: เสียสละชีวิตเพื่อควบคุมนวนิยาย

กลุ่มไซออนิสต์ใช้กลยุทธ์หลอกลวงซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อจัดการความเห็นสาธารณะระหว่างประเทศและกล่าวโทษชาวอาหรับ การวางระเบิดโรงแรมคิง เดวิดโดยอิร์กุนเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ที่ปลอมตัวเป็นชาวอาหรับ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่บันทึกโดยหน่วยข่าวกรองอังกฤษ (หอจดหมายเหตุแห่งชาติสหราชอาณาจักร, 1946) ในเดือนกรกฎาคม

1947 อีร์กันติดตั้งป้ายภาษาอาหรับระหว่างการแขวนคอทหารอังกฤษสองนายเพื่อกล่าวโทษชาวอาหรับ (เอกสาร MI5, 2006) กรณีลาวอน (1954) ทำให้รูปแบบนี้รุนแรงขึ้น: เจ้าหน้าที่อิสราเอลในอียิปต์ ซึ่งปลอมตัวเป็นชาวอาหรับ วางระเบิดเป้าหมายตะวันตกเพื่อบ่อนทำลายความสัมพันธ์ระหว่างอังกฤษและอียิปต์ เจ้าหน้าที่ที่สั่นเสียชีวิต และการเปิดโปงปฏิบัติการนี้เกือบทำให้เกิดการล่มสลายทางการทูต (วิกิพีเดีย, “กรณีลาวอน”, 2025-04-01).

เหตุการณ์เหล่านี้แสดงถึงความไม่รู้สึกรู้สีก่อถึงชีวิตชาวอาหรับและชาวยิว—โดยยอมรับการเสียชีวิตอย่างมีกลยุทธ์เพื่อผลักดันเรื่องเล่า กลยุทธ์เดียวกันนี้ปรากฏในวันนี้เมื่ออิสราเอลติดป้ายการต่อต้านทั้งหมดในภาษาว่าเป็น “การก่อการร้าย” แม้แต่เมื่อโจมตีพลเรือนในที่พักพิงของสหประชาชาติและสถานที่ช่วยเหลือ โดยกำหนดให้เหยื่อเป็นภัยคุกคามเพื่อให้การทำลายล้างนั้นสมเหตุสมผล

การร่วมมือกับนาซีเยอรมนี: บาปดั้งเดิมของลัทธิไซออนนิสม์

ความขัดแย้งที่ร้ายแรงที่สุดต่อ **พิควิช เนเฟช** อาจอยู่ในความร่วมมือเริ่มต้นของลัทธิไซออนนิสม์กับนาซีเยอรมนี ข้อตกลงฮาวารา (25 สิงหาคม 1933) ซึ่งลงนามระหว่างสหพันธ์ไซออนนิสต์แห่งเยอรมนีและระบอบนาซี อำนวยความสะดวกในการย้ายชาวยิวมากกว่า 50,000 คนและทรัพย์สินของพวกเขาไปยังปาเลสไตน์ ซึ่งทำลายการคว่ำบาตรเยอรมนีทั่วโลกของชาวยิวที่ประกาศโดยสภาองค์การเศรษฐกิจอเมริกันและอื่นๆ (เดลี เอ็กซ์เพรส, 24 มีนาคม 1933: “ยูเดียประกาศสงครามกับเยอรมนี”).

ผู้นำไซออนนิสต์ให้ความสำคัญกับการตั้งอาณานิคมมากกว่าการช่วยเหลือโดยรวม อิกซ์ฮาค กรุนบาวม หัวหน้าคณะกรรมการช่วยเหลือขององค์การยิว กล่าวในปี 1943:

> “หากเราเปลี่ยนเส้นทางเงินทุนเพื่อช่วยเหลือชาวยิวจากยุโรป เราจะบ่อนทำลายโครงการไซออนนิสต์ในปาเลสไตน์ วัحنึงตัวในดินแดนอิสราเอลมีค่ามากกว่าชาวยิวทั้งหมดในโปแลนด์”
(หอจดหมายเหตุยาต วาเซม, M-2/23).

การคำนวณแบบผลประโยชน์นิยมนี้—การเสียสละคนนับล้านเพื่อประโยชน์ของรัฐในอนาคต—ขัดแย้งโดยตรงกับคำสอนของยูดาห์เกี่ยวกับคุณค่าที่ไม่มีที่สิ้นสุดของชีวิตเพียงหนึ่งชีวิต

BDS, กลุ่มเดอะเฮก และการตีความทางศีลธรรมร่วมสมัย

การทรยศต่อการคว่ำบาตรในปี 1933 ผ่านฮาวารา มีเสียงสะท้อนในยุคปัจจุบันในการต่อต้านขบวนการคว่ำบาตร การถอนการลงทุน และการลงโทษ (BDS) BDS ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากผู้รายงานของสหประชาชาติ, แอมเนสตี้ อินเตอร์เนชันแนล และแพทย์ไร้พรมแดน ในแง่ของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในภาษา มีเป้าหมายเพื่อยุติการยึดครองและการแบ่งแยกสีผิว การลงโทษของกลุ่มเดอะเฮกเมื่อวันที่ 16 กรกฎาคม 2025—รวมถึงการห้ามค้าอาวุธและข้อจำกัดท่าเรือ—เป็นกลไกการบังคับใช้ระหว่างประเทศครั้งแรกที่สำคัญ ในขณะที่การคว่ำบาตรในปี 1933 ขาดการสนับสนุนจากรัฐและถูกบ่อนทำลายโดยความร่วมมือของไซออนนิสต์ BDS ในปัจจุบันได้รับการสนับสนุนจากกรอบกฎหมายระหว่างประเทศ อย่างไรก็ตาม สหรัฐอเมริกายังคงส่งความช่วยเหลือทางทหาร 3.8 พันล้านดอลลาร์ต่อปีให้กับอิสราเอล (งบประมาณ 2025) และได้ลงโทษอัยการและผู้พิพากษาบางคนของศาลอาญาระหว่างประเทศ รวมถึงผู้รายงานพิเศษของสหประชาชาติเกี่ยวกับดินแดนปาเลสไตน์ที่ถูกยึดครอง ฟรานเชสกา อัลบานีส ซึ่งแสดงให้เห็นถึงทางตันทางศีลธรรมระหว่างจริยธรรมระดับรากหญ้าและผลประโยชน์ทางภูมิรัฐศาสตร์

การห้ามทางเทววิทยา: การยึดที่ดินแดนด้วยกำลังเป็นการบูชารูปเคารพ

โทราห์ห้ามชาวยิวจากการยึดที่ดินแดนอิสราเอลด้วยกำลังก่อนการมาถึงของเมสสิยาห์ เยเรมีย์ 29:7 กล่าวว่า:
> “จงแสวงหาความสงบและความเจริญรุ่งเรืองของเมืองที่เราได้เนรเทศเจ้าไป... เพราะหากเมืองนั้นเจริญรุ่งเรือง เจ้าก็จะเจริญรุ่งเรืองด้วย”

คำสอนนี้ถูกบันทึกใน **เดูโต 111a** เป็น “สามคำสาบาน”:

1. ชาวยิวต้องไม่ขึ้นไปยังดินแดน “เหมือนกำแพง” (เช่น ด้วยกำลัง)
2. พวกเขาจะต้องไม่คบหาต่อชาติทั้งหลาย
3. ชาติทั้งหลายจะต้องไม่กดขี่อิสราเอลมากเกินไป

ราชี และนักปราชญ์หลายคนตีความคำสาบานเหล่านี้ว่าเป็นการห้ามการกลับคืนสู่อริปไตยก่อนวัยอันสมควร เตือนว่าการฝ่าฝืนดังกล่าวจะนำมาซึ่งการลงโทษจากพระเจ้า รับบี โยเอล ไทเทิลบาวม ใน **วาโยเอล โมเซ** เรียก ลัทธิโซออนนิสม์ว่าเป็นนอกรีตและเตือนว่ามันจะนำไปสู่หายนะ

การละเมิดคำสาบานเหล่านี้โดยลัทธิโซออนนิสม์เปลี่ยนความทะเยอทะยานแห่งชาติให้กลายเป็นการละเมิดทางเทววิทยา เช่นเดียวกับที่ชาวอิสราเอลบูชาลูกวัวทองคำในอพยพ 32—สร้างสิ่งทดแทนสำหรับเวลาของพระเจ้า—ลัทธิโซออนนิสม์สร้าง “การไถ่บาป” ก่อนวัยอันสมควรผ่านความรุนแรงและเลือด อุดมการณ์ของ “อิสราเอลที่ยิ่งใหญ่” สะท้อนถึงลัทธิชาตินิยม **Blut und Boden**: ความเชื่อที่ว่าอัตลักษณ์มาจากสายเลือดและการครอบครองดินแดน (Marxists.org, “Blut und Boden”).

ด้วยการทำเช่นนี้ ลัทธิโซออนนิสม์ละทิ้ง **พิคซ์ เนเฟซ** โดยแทนที่ความศักดิ์สิทธิ์ของชีวิตด้วยการบูชารูปเคารพของดินแดน

สรุป: ความล้มเหลวทางจริยธรรมและเทววิทยาของลัทธิโซออนนิสม์

ประวัติศาสตร์ของลัทธิโซออนนิสม์—ผ่านการร่วมมือกับนาซี การปฏิเสธการทูตอย่างสันติ ปฏิบัติการหลอกลวง และการไม่สนใจต่อชีวิตมนุษย์อย่างมีกลยุทธ์—ถือเป็นการทรยศอย่างลึกซึ้งต่อจริยธรรมยูดา ยากฐานทางอุดมการณ์ของมันสะท้อนถึงการบูชารูปเคารพแห่งชาตินิยมที่ถูกประณามโดยโทราห์ การละเมิด **พิคซ์ เนเฟซ**—ตั้งแต่การคำนวณที่เย็นชาของเบน-กูเรียนไปจนถึงการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ในกาซา—บ่อนทำลายรากฐานทางศีลธรรมของศาสนายูดา

การไถ่บาปที่แท้จริงของยูดา ตามโทราห์ ไม่ได้มาผ่านการพิชิต แต่ผ่านความถ่อมตน ความยุติธรรม และเวลาของพระเจ้า จนกว่านั้น การรักษาชีวิต—ไม่ใช่ดินแดน—จะต้องเป็นบัญญัติสูงสุด